

Apartheid på Västbanken

I mina tidigare essäer har jag huvudsakligen fokuserat på Gaza – en plats som nu står inför en katastrof **utan motstycke i modern mänsklig historia**. Skalan av förstörelse är häpnadsväckande: ett område som bara är en tredjedel av Hiroshimas storlek har bombats med en explosiv kraft motsvarande **sju atombomber**. Alla spår av mänsklig civilisation har krossats. Minst **60 000 palestinier** har bekräftats döda, men experter uppskattar att det verkliga antalet dödsfall kan närma sig **400 000** – nästan **en femtedel av Gazas befolkning**.

Denna nivå av förödelse kan få vissa att anta att livet är bättre på Västbanken, där det inte finns något Hamas eller väpnat motstånd – en modell som Frankrike och flera arabiska regeringar har föreslagit som ett villkor för att erkänna en palestinsk stat.

Men detta antagande är farligt felaktigt.

I denna essä vill jag tala om **livet under ockupation på Västbanken** – inte för att det är fredligare, utan för att det är **ett långsammare, mer beräknat system för eliminering**. Ett system som genomförs inte genom bomber och blockader, utan genom byråkrati, stöld av mark, apartheidlagar och oavbrutet våld från bosättare.

Krypande annektering

Västbanken, enligt FN:s delningsplan från 1947, skulle vara en del av en arabisk stat – ett sammanhängande palestinskt territorium. Denna vision blev aldrig verklighet. Det som finns idag är inte en livskraftig stat eller ens ett sammanhängande territorium, utan en splittrad och krympande skärgård av palestinska enklaver under olika nivåer av israelisk kontroll. Detta är inte en slump. Det är resultatet av decennier av medveten israelisk politik som syftar till permanent territoriell expansion, fördrivning av palestinier och annektering av mark.

Den israeliska regeringen har effektivt delat upp Västbanken i tre typer av zoner:

1. **Faktiskt annekterade zoner** – Dessa områden, huvudsakligen inom och runt större israeliska bosättningar, är under fullständig israelisk civil och militär kontroll. De har integrerats i Israels infrastrukturnät, får israeliska kommunala tjänster och patrulleras ofta av israelisk polis istället för armén. Bosättare i dessa områden är israeliska medborgare med fullständiga juridiska rättigheter, rösträtt och rörelsefrihet. Deras palestinska grannar, ofta bara några hundra meter bort, lever under militärlag och restriktioner i apartheidstil.
2. **Zoner under aktiv etnisk rensning** – Dessa är palestinska landsbygdsområden som utsätts för rivningar, fördrivningar och kolonisering. Hela byar – som Khan al-Ahmar, Masafer Yatta och Ein Samia – har upprepade gånger stått inför rivningsorder. Pales-

tinska hem nekas regelbundet bygglov, erkl ras olagliga och rivs av bulldozrar från den israeliska civila administrationen. Samtidigt legaliseras israeliska utposter – tekniskt olagliga även enligt israelisk lag – retroaktivt och kopplas till vägar, vatten och elektricitet. Vattenförsörjningen omdirigeras till bosättare, medan palestinska samhällen  r beroende av tankbilar. Tillfartsvägar stängs f r palestinier och markeras som "endast f r israeler". Betesmarker och olivlundar konfiskeras eller blir otillgängliga. Våld från bosättare, ofta med stöd eller likgiltighet från armén, används som ett strategiskt verktyg för att driva bort palestinier från deras mark.

3. **Områden under nominell kontroll av den palestinska myndigheten (Område A) –**

Dessa zoner, som enligt Osloavtalen skulle vara under fullständig palestinsk civil och säkerhetskontroll,  r ghettoiserade enklaver omgivna av territorium kontrollerat av Israel. In- och utfart  r föremål för israeliska checkpoints, nedstängningar och utgångsförbud. Palestinier kan inte röra sig fritt mellan st der som Ramallah, Nablus eller Hebron utan att passera israeliska militära barriärer. V gar som palestinier inte f r använda korsar landskapet och kopplar samman bosättningar samtidigt som de omringar palestinska st der. Även inom Område A  r israeliska r der frekventa. Den palestinska myndigheten har ingen befogenhet att stoppa dem. Dess säkerhetsstyrkor fungerar i praktiken som underleverantörer för att undertrycka palestinskt motstånd och upprätthålla stabilitet under ockupationen.

Denna kontrollmatris  r likvärdig med en form av långsam annektering. Den  r inte markerad av en enda lag eller deklaration, utan av en ständig expansion av bos ttningsblock, militära zoner, f rbiv gar och byråkratiska dominansverktyg. Den palestinska närvaron blir osäker och tillfällig, medan närvaron av israeliska bosättare görs permanent och ständigt expanderande.

Det finns inget "status quo" på Västbanken. Status quo  r rörelse: en krypande, beräknad rörelse mot total israelisk kontroll och eliminering av alla utsikter till en suverän palestinsk stat. Varje dag förändras kartan lite – ytterligare en kulle tas, ytterligare en by isoleras, ytterligare en olivlund förstörs. Detta  r inte en frusen konflikt. Det  r en aktiv koloniseringsprocess.

Resa på Västbanken: En daglig roulette

F r palestinier på Västbanken kan även den mest vardagliga resa – till skolan, jobbet, sjukhuset eller en närliggande by – bli **en livsfarlig prövning**. Israeliska militära checkpoints och f rbiv gar f r bosättare delar upp territoriet i dussintals fragmenterade enklaver. Vad som borde vara en **10-minuters resa** kan ta timmar eller inte ske alls.

Att resa  r en **roulette** eftersom:

- **Of ruts gbarheten hos checkpoints:**  ver **500 permanenta och tillfälliga checkpoints**  r utspridda över Västbanken. Vem som helst av dem kan stängas utan förvarning, i minuter eller dagar. Soldater kan godtyckligt kvarhålla resenärer, genomsöka fordon eller neka passage utan förklaring.

- **Militära nedstängningar:** Hela områden förklaras ofta som "stängda militära zoner", ofta som svar på protester eller incidenter med bosättare. Under nedstängningar är palestinier **instängda i sina hem**, utan möjlighet att ta sig till arbete, skola eller behandling.
- **Vägar för bosättare och fordonsrestriktioner:** Många vägar på Västbanken är reserverade **endast för israeliska bosättare**. Palestinier förbjuds att använda dem, vilket tvingar dem att ta längre, sämre underhållna och strikt övervakade rutter. Beslag av fordon och böter är vanliga.
- **Godtyckliga arresteringar och kvarhållanden:** Vid vilken checkpoint som helst kan en palestinier **arresteras utan åtal**, särskilt om deras namn finns i arméns databas – som kan inkludera **minderåriga, studenter** eller **aktivister**. Kvarhållande kan innebära dagar eller månader i militärfängelse, ofta utan rättegång.
- **Trakasserier och förödmjukelse:** Soldater utsätter regelbundet palestinier för verbala förolämpningar, invasiva genomsökningar och timplånga förseningar. Det finns ingen rättslig möjlighet till upprättelse eller ansvar för sådan behandling.
- **Bakhåll och skottlossning:** Dokumenterade fall finns där israeliska soldater eller bosättare **öppnat eld mot fordon** som ansetts misstänkta eller vars förare påstås inte ha stannat tillräckligt snabbt. Dessa är ofta dödliga, och utredningar – om de ens inleds – leder sällan till konsekvenser.
- **Bosättarvåld på vägarna:** Bosättare kastar regelbundet stenar på palestinska bilar, blockerar vägar ostraftat och till och med attackerar fordon och passagerare. Israeliska styrkor står ofta vid sidan av eller skyddar bosättarna.

I detta fragmenterade system **finns ingen rörelsefrihet**. Möjligheten att resa från en by till en annan – till ett sjukhus, besöka familj, transportera varor – är föremål för en ständigt föränderlig matris av **militära order, bosättaraggression och byråkratisk kontroll**.

Det är inte bara en olägenhet; det är ett system av **beräknad kvävning** – utformat för att göra normalt liv omöjligt, isolera samhällen och tvinga bort palestinier från deras mark.

Mekanismer för fördrivning: Bosättarvåld

På den ockuperade Västbanken kommer tvångsfördrivning inte alltid från officiella deklARATIONER eller direkta militära order. Oftare utspelar det sig genom en långsam, beräknad kampanj av terror orkestrerad av israeliska bosättare – en kampanj som tolereras, skyddas och i slutändan stöds av hela den israeliska statsapparaten. Detta våld är inte slumpmässigt. Det är systematiskt, strategiskt och syftar till att driva bort palestinier från deras mark.

Processen utvecklas vanligtvis i tre eskalerande faser:

1. Skrämmande och intrång i privata hem

Den första fasen börjar ofta med att bosättare utan inbjudan går in på palestinska fastigheter. De kommer mitt på dagen, ibland i grupper, ofta beväpnade. De kan gå in i ett palestinskt familjehem och slå sig ner i vardagsrummet som om det vore deras eget. De äter mat från köket, förolämpar familjen, kastar rasistiska glåpord, vandaliserar möbler, krossar

fönster, sprayar graffiti eller urinerar på golven. Dessa handlingar är djupt förödmjukande – inte bara kränkningar av privatlivet, utan avsiktliga försök att dominera och ingjuta rädsla.

Sådana intrång är inte begränsade till enstaka incidenter. De är upprepade och riktade, avsedda att bryta ner de boendes vilja. Budskapet är tydligt: "Detta är inte längre din mark." Och palestinier vet att om de gör motstånd riskerar de arrestering, skador eller värre – inte för att de stöter bort inkräktarna, utan för "uppvigling" eller "angrepp" på bosättare.

2. Förstöring av försörjningsmöjligheter

Om skrämsel inte lyckas driva bort en familj, eskalerar bosättarna ofta genom att attackera deras försörjningsmöjligheter. De hugger ner sekulära olivträd, en symbol för inte bara inkomst utan också kulturellt arv. De förgiftar eller rycker upp grödor, skingrar hjordar, stjälar eller slaktar får. Vattentankar och bevattningsrör – avgörande i landsbygdsområden utan tillgång till det israelkontrollerade vattenledningsnätet – förstörs eller skjuts sönder. Brunnar fylls med stenar eller cement.

Denna förstörelse är inte slumpmässig vandalism. Det är en taktik för att göra jordbrukslivet omöjligt. Utan grödor, utan boskap, utan vatten tvingas palestinska familjer att överge marken för att överleva någon annanstans. Målet är inte bara att skada, utan att rensa marken från dess invånare.

3. Rivningar och bränder

Slutligen, när palestinier fortfarande vägrar att lämna, riktar bosättarna in sig på själva hemmen. Ibland tar de med bulldozrar och grävmaskiner. Ibland sätter de eld på hus på natten, fångar familjer inuti eller tvingar dem att fly utan någonting. Videor och ögonvitnesskildringar dokumenterar brinnande hem, stulna ägodelar och hela byar som reducerats till aska.

Denna förstörelse följer ofta ett tydligt mönster: en brand eller rivning en dag, en expansion av en utpost nästa dag. När marken är rensad flyttar bosättarna in – reser släpvagnar, stängsel och synagogor. Dessa olagliga utposter kopplas sedan till vägar, elektricitet och vatten. De blir snabbt "normaliserade", skyddade av den israeliska armén och så småningom retroaktivt legaliserade av den israeliska regeringen.

Straffrihet och förtryck

I varje fas – intrång i hem, förstörelse av försörjningsmöjligheter, rivningar – är budskapet till palestinerna detsamma: lämna eller bli förstörd.

Och i varje fall är **straffrihet garanterad**. Den **palestinska myndigheten** har ingen jurisdiktion i dessa områden och vågar inte konfrontera bosättarna, med vetskap om att det skulle utlösa israeliska repressalier. **Israelisk polis och armé** blundar regelbundet – såvida inte palestinier gör motstånd. I så fall är reaktionen snabb: arresteringar, misshandel, skarp ammunition, militära räder. Motstånd kriminaliseras, medan bosättarvåld rättfärdigas eller förnekas. Offer har ingen möjlighet att söka rättvisa.

Det som uppstår är en regim av laglöshet för bosättare och juridisk krigföring mot palestinier – ett dubbelt system av straffrihet och förtryck. Bosättarna fungerar som annekteringsförtrupp och gör det som den israeliska regeringen ännu inte kan göra öppet: tvångsförflytta palestinier från deras mark.

Detta är inte spontant eller organiskt. Det är en politik. En metod. En strategi för fördrivning som genomförs av civila, sanktioneras av staten och upprätthålls av armén.

Vatten som vapen

Vatten, det mest grundläggande behovet för livet, har blivit ett verktyg för dominans på Västbanken. Även om taktikerna har förändrats över tid, förblir strategin densamma: att göra palestinsk existens ohållbar. Användningen av vatten som ett krigsvapen – en gång öppet och biologiskt, nu strukturellt och infrastrukturellt – är en hörnsten i den israeliska ockupationsregimen.

Historiska paralleller: Från gift till kontroll

Under de första dagarna av Nakba planerade och genomförde israeliska miliser och vetenskapsmän ibland biologisk krigföring mot palestinska civila. Ett av de mest ökända fallen var förgiftning av brunnar i palestinska byar med **tyfusbakterier** för att förhindra flyktingars återvändande. Detta är inte en myt eller en antisemitisk "blodsförtal" – det är ett väldokumenterat historiskt faktum. Israeliska arkiv bekräftar dessa operationer, inklusive en incident **1948 i Akko och byn 'Ayn Karim**, där vattenkällor medvetet kontaminerades.

Skräcken i denna handling förstärks av dess eko i judisk historia: **Anne Frank**, liksom många andra, dog inte i en gaskammare, utan av **tyfus**, en vattenburen sjukdom, i Bergen-Belsen. Att en stat som säger sig representera Förintelsens offer senare använde liknande taktiker mot ett annat folk är en grotesk historisk ironi.

Moderna taktiker: Vandalisering och stöld

Idag har strategin skiftat från biologisk krigföring till infrastrukturell sabotage och stöld. Bosättare – ofta ostraffade och ibland under militärt skydd – **vandaliserar palestinska vattensystem** över hela Västbanken:

- De **badar i kommunala vattentankar**, vilket förorenar förråden.
- De **förstör bevattningsrör** och blockerar tillfartsvägar till källor.
- De **skjuter hål i vattentankar på hustak**, vilket orsakar förlust av tusentals liter i den torra sommarvärmen.
- De **fyller brunnar med stenar, cement eller skräp**, vilket gör dem oanvändbara.

I juli 2025 omdirigerade bosättare vattenförsörjningen från över 30 palestinska byar **nära Ein Samia** – inte för att möta kritiska behov, utan för att **fylla en privat pool** i ett närliggande bosättningsområde. Hela samhällen förlorade sin enda källa till färskvatten medan bosättarna badade i lyx. Detta är inte försumlighet; det är en deklaration om överhöghet.

Institutionell kontroll: Mekorot och militära order

Bosättarnas vandalism sker inom – och möjliggörs av – ett bredare system av israelisk statlig kontroll över vattenresurserna. Detta system är rotat i **Militärorder 158**, utfärdad några veckor efter ockupationens början 1967. Den kräver att palestinier erhåller tillstånd för alla nya vatteninstallationer eller reparationer. Dessa tillstånd beviljas nästan aldrig.

Israel kontrollerar cirka 80–85% av Västbankens vattenresurser, inklusive stora akviferer, källor och brunnar. Det nationella vattenbolaget, **Mekorot**, övervakar distributionen. Resultatet är en skriande ojämlikhet:

- **52%** av det extraherade vattnet går till Israel självt.
- **32%** går till bosättningar – olagliga enligt internationell rätt.
- Endast **16%** återstår för **miljontals palestinier** på Västbanken.

Bosättningar njuter av frodiga gräsmattor, bevattnade gårdar och pooler. Samtidigt tvingas palestinska byar att ransonera vatten, ibland med bara **20–50 liter per person och dag**, långt under **minimum 100 liter som rekommenderas av Världshälsoorganisationen**.

Plundring av akviferer och ekocid

En av de mest kritiska vattenkällorna är **Bergsakviferen**, som sträcker sig över Västbanken och Israel. Israels djupborrning – med avancerad teknologi förbjuden för palestinier – extraherar mycket mer än vad akviferen kan leverera hållbart. Denna överexploatering har orsakat att många **palestinska brunnar** torkar ut eller blir försaltade, särskilt i **Jordanflodsdalen**.

I byar som **Al-Auja** och **Bardala** har traditionellt jordbruk blivit nästintill omöjligt. En gång blomstrande fält ligger öde, och herdar tvingas sälja boskap på grund av uttorkning. Själva marken dör – detta är **ekocid**, inte bara apartheid.

Kriminalisering av regn

Inte ens himlen är fri. **Samling av regnvatten**, en urgammal praxis i palestinska jordbrukssamhällen, kriminaliseras ofta. Palestinier som bygger cisterner eller samlar regnvatten utan tillstånd riskerar **rivningsorder**, böter eller konfiskationer. Israeliska myndigheter har förstört dussintals cisterner i områden som anses "oauktoriserade". I ett uppmärksammat fall **genomborrade soldater väggarna på regnvattentankar** i en beduinby, vilket lät det insamlade vattnet rinna ut i sanden.

Vatten är makt

Denna militarisering av vatten handlar inte om knapphet – det handlar om makt. Israel har mer än tillräckligt med vatten att dela med sig av. Det som nekar palestinerna är inte bara H₂O, utan **värdighet, hållbarhet och rätten att stanna på sin mark**. Genom att förvandla vatten till ett kontrollinstrument och en symbol för dominans förvandlar ockupationen det dagliga livet till en utmattande, förödmjukande kamp för överlevnad.

Detta är inte dålig miljöförvaltning. Det är strategiskt berövande – ett krig som förs genom rör och pumpar, med målet att göra livet outhärdligt för dem som anses överflödiga.

Ekologisk omvandling

Israelerna hävdar ofta djupa förfädernas band till landet, med hänvisning till biblisk retorik och framställer sig själva som "återvändande ursprungsbefolkning". Men deras ekologiska fotavtryck berättar en annan historia – en historia om våldsam fördrivning inte bara av människor, utan av själva naturen. Landskapet omformas med våld för att återspegla en kolonial bosättningsideologi, snarare än en autentisk förankring i miljön. Även träden vittnar mot lögnen.

Utrotning av inhemsk liv

Under århundraden upprätthöll palestinska byar sig själva genom jordbruk djupt anpassat till det lokala klimatet och terrängen. Olivträd – vissa äldre än tusen år – stod som levande arkiv över kontinuitet och kultur. Citruslundar, fikonsträd, granatäppellundar och terrasserade kullar förkroppsligade en känslig harmoni mellan mänskligt liv och den medelhavsmässiga ekosystemet.

Men i kölvattnet av Nakba och den pågående markstölden **utrotas dessa inhemska träd** – ofta bokstavligen. I vissa fall är borttagandet strategiskt: olivlundar förstörs för att frigöra mark för bosättningar eller militära zoner. I andra fall raderas de för att **dölja bevis på etnisk rensning**, maskera ruinerna av förstörda palestinska hem under en fasad av skog. Den israeliska staten och institutioner som **Judiska nationalfonden (JNF)** har lett massiva återplanteringskampanjer, inte med inhemska arter, utan med **europaiska tallar** – snabbväxande, sterila och främmande för regionen.

Ekologisk kolonialism

Dessa tallar bär ingen frukt. De kan inte stödja lokala livsmedelssystem, vilda djur eller biologisk mångfald. Än värre är att de **försura jorden** genom fallande kåda och barr, vilket stör den känsliga balansen av näringsämnen som stöder inhemska växter. En gång bördig mark blir fientlig mot jordbruk – örter, grönsaker och inhemska träd som oliver, karob och mandelträd kan inte slå rot.

Detta är inte bara dålig miljöpolitik; det är **ekologisk kolonialism** – att terraforma landet för att återspegla ett europeiskt ideal, fränkopplat från lokal kunskap eller hållbarhet. Där palestinier odlade liv, påtvingar israelisk politik sterilitet. Där landskapet en gång erbjöd mat och mening, erbjuder det nu brännbarhet.

Naturen gör motstånd

Men även naturen gör uppror. Monokulturer av europeiska tallar är **mycket brandfarliga** – deras kådbelagda barr, torra grenar och täta växtmönster skapar perfekta förhållanden för eld. Sommar efter sommar **härjar skogsbränder dessa konstgjorda skogar**, vilket hotar inte bara de omgivande bosättningarna utan hela regionen. Bränderna leder ofta till

massutrymningar av städer och utposter, kväver himlen med rök och lämnar stora områden brända och oanvändbara.

Dessa ekologiska katastrofer blottar de ohållbara grunderna för Israels miljöomvandling. Träden, likt murar och checkpoints, är avsedda att radera ett folk – men genom att göra det skapar de nya former av sårbarhet. Lågorna gör ingen skillnad mellan bosättare och stat. De slukar myten tillsammans med skogen.

Internationell hjälp

När bränderna rasar okontrollerat – som på **Karmelberget (2010)**, **Jerusalems kullar (2021)** och **Galileen (2023)** – **ber Israel ofta om internationell hjälp**. Samma stat som upprätthåller en belägring av Gaza och utan ånger annekterar palestinsk mark är snabb att **böna utländska regeringar om brandbekämpningsflygplan, utrustning och bistånd**. Ironin är uppenbar: samma politik som vanställer landet och fördriver dess folk **underminerar också statens egen motståndskraft**.

En politik av bränd jord

Att ersätta inhemsk ekologi med främmande, bräckliga ekosystem är en metafor för hela det sionistiska projektet: en kolonial bosättarideologi som försöker ympa sig på ett land som gör motstånd, ett folk som håller ut och en naturlig ordning som inte kan undertryckas i evighet. Träden är inte bara tysta vittnen. De är offer – och ibland krigare.

Implikationer enligt internationell rätt

Situationen i de ockuperade palestinska territorierna är inte bara moraliskt oförsvarlig – den är **juridiskt kriminell**. Enligt etablerade principer i internationell humanitär rätt, internationell människorättslagstiftning och bindande konventioner utgör Israels handlingar på Västbanken och i Östra Jerusalem **en rad grova överträdelser**, varav många når nivån av **krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten**.

1. Olaglig förflyttning av befolkning

Fjärde Genèvekonventionen (1949), artikel 49(6), förbjuder uttryckligen en ockuperande makt att **förflytta delar av sin egen civilbefolkning till det ockuperade territoriet**. Israels bosättningar på Västbanken och i Östra Jerusalem, som hyser över 700 000 bosättare, är ett direkt brott mot denna bestämmelse. Dessa bosättningar är inte bara "omtvistade kvarter" – de är en **systematisk kolonisering av ockuperad mark**, i strid med en av de mest grundläggande normerna i internationell rätt efter andra världskriget.

2. Internationella domstolens rådgivande yttrande (2024)

År **2024** utfärdade **Internationella domstolen (ICJ)** ett **bindande rådgivande yttrande till FN:s generalförsamling**, som bekräftade att:

- **Israels bosättningar på Västbanken och i Östra Jerusalem är olagliga** enligt internationell rätt;
- **Alla bosättare måste dras tillbaka;**
- **Israel är skyldigt att betala kompensation till det palestinska folket** för den långvariga ockupationen, konfiskeringen av mark, exploateringen av resurser och kränkningarna av mänskliga rättigheter.

ICJ upprepade också att **tredje stater har en rättslig skyldighet att inte erkänna eller bistå den olagliga situation** som skapats av Israels politik. Med andra ord är medverkan – vare sig genom handel, vapenförsäljning eller diplomatiskt skydd – i sig en överträdelse av internationell rätt.

FN:s generalförsamling antog detta yttrande med **överväldigande majoritet**, vilket gav det **betydande rättslig vikt** enligt internationell sedvanerätt. Även om rådgivande yttranden i sig inte är verkställbara, **kodifierar de internationellt rättsligt konsensus** och bekräftar staters ansvar enligt befintliga fördrag.

3. Olaglig exploatering av naturresurser

Enligt **1907 års Haag-regler (artiklar 55–56)** och **Fjärde Genèvekonventionen** måste en ockuperande makt agera som **tillfällig förvaltare**, förbjuden att **permanent exploatera eller tömma naturresurser** på det ockuperade territoriet.

Israels praktiker – från monopoliseringen av Västbankens vatten genom Mekorot, till att begränsa palestinernas tillgång till akviferer, till att omdirigera resurser till exklusiv användning av bosättare – utgör **systematiskt plundring**. Nekandet av vatten och förstörelsen av jordbrukssystem är likvärdigt med **rån**, ett krigsbrott enligt **artikel 8(2)(b)(xvi)** i **Romstadgan för Internationella brottmålsdomstolen (ICC)**.

4. Tvångsfördrivning och rivning av hem

Internationell humanitär rätt förbjuder **tvångsfördrivning**, förutom av akuta säkerhets- eller humanitära skäl, och även då endast tillfälligt. **Romstadgan** (artikel 7(1)(d)) klassificerar **”deportation eller tvångsförflyttning av befolkning”** som ett **brott mot mänskligheten** när det begås som en del av ett omfattande eller systematiskt angrepp.

Rutinässiga rivningar av palestinska hem, utvisningsorder i områden som Sheikh Jarrah och tvångsfördrivningar i regioner som Masafer Yatta – ofta för att utvidga bosättningar eller deklarerera militära zoner – **passar tydligt in i denna definition**.

5. Apartheid som brott mot mänskligheten

Kanske den mest förödande juridiska klassificeringen av Israels regim på Västbanken är **apartheid** – ett system av **institutionaliserad rasdominans**. Palestinier och israeliska bosättare lever under **två helt separata rättssystem**:

- **Palestinier** styrs av **israelisk militärlag**, prövas i militärdomstolar, berövas rörelsefrihet och utsätts för kollektiva bestraffningar.

- **Bosättare**, ofta bara några meter bort, styrs av **israelisk civilrätt**, åtnjuter fullständiga rättigheter och skydd och agerar med nästan total straffrihet.

Denna dubbla rättsliga regim, kombinerad med systematisk stöld av mark, segregation och undertryckande av politiska rättigheter, uppfyller **den rättsliga definitionen av apartheid** enligt:

- **Internationella konventionen om undertryckande och bestraffning av apartheidbrottet (1973);**
- **Romstadgan för ICC** (artikel 7(2)(h));
- Och **internationell sedvanerätt**, som förbjuder rasdiskriminering och dominans.

Apartheid är inte bara ett politiskt anklagelse – det är ett **brott mot mänskligheten**, och de som utformar, implementerar eller stöder det kan vara föremål för **internationellt åtal**.

Det internationella samfundets skyldigheter

Israels ockupation av Västbanken är inte bara en olöst politisk tvist. Det är ett **kriminellt företag**, upprätthållet genom våld, möjliggjort av ett nätverk av diskriminerande lagar och stöttat av överträdelser av grundläggande principer i internationell rätt. De rättsliga ramarna är entydiga: det som pågår är olagligt, och världen har en **tydlig skyldighet** – inte bara att fördöma, utan att agera.

Detta inkluderar:

- Genomförande av **FN-resolutioner**;
- Stöd för **internationella utredningar och åtal**;
- Upphörande av **militärt, ekonomiskt och diplomatiskt stöd** till den ockuperande makten;
- Och säkerställande av **rättvisa och skadestånd** för det palestinska folket.

Internationell rätt har bara mening om den tillämpas. Och i Palestina är dess tillämpning sedan länge försenad.

Internationell medverkan och misslyckanden i verkställighet

Palestiniernas kamp för rättvisa, värdighet och självbestämmande framställs ofta som en lokal eller regional konflikt. Men i själva verket är det en del av en bredare historisk båg – en som återspeglar **Upplysningens kamp mot monarkisk absolutism** i Europa under 1600- och 1700-talen. Då, liksom nu, hävdade en dominerande makt ett **gudomligt mandat** att regera, exproprierar och till och med bestämma vem som lever och vem som dör. Då var det kungar som åberopade Guds vilja; nu är det en stat som åberopar gudomlig rätt för att rättfärdiga kolonisering och underkuvande av ett helt folk.

Det som en gång kallades **kungarnas gudomliga rätt** har blivit **bosättarnas gudomliga rätt**. Men till skillnad från Europas monarkier, som till stor del har transformerats till ceremoniella relikier av historien, förblir Israels regim över Palestina ett **anachronistiskt uttryck för obehindrad överhöghet**, isolerat från ansvarighet av de institutioner som skapades för att förhindra sådana övergrepp.

Säkerhetsrådets förlamning

Enligt **artikel 94 i FN-stadgan** bär **FN:s säkerhetsråd** det primära ansvaret för att verkställa beslut från **Internationella domstolen (ICJ)**. Men när ICJ i sitt rådgivande yttrande 2024 förklarade att Israels bosättningar är olagliga och måste avvecklas, gjorde säkerhetsrådet ingenting. Varför? Eftersom **USA** – en permanent medlem – fortsätter att **skydda Israel från alla konsekvenser** genom att använda sin vetorätt.

Under årtionden har USA **lagt veto mot dussintals resolutioner** som fördömer Israels överträdelser av internationell rätt, och blockerat krav på sanktioner, vapenvila eller till och med oberoende utredningar. Detta är inte principbaserad diplomati – det är **systematisk obstruktion av rättvisa**. Genom sina veton har Washington förvandlat säkerhetsrådet till en **kyrkogård för palestinska rättigheter**.

Europeiskt hyckleri: Tyskland och EU

Medan USA spelar defensivt i säkerhetsrådet, spelar **Tyskland och andra EU-medlemsstater** mer subtilt. Tyskland – hemsökt av sitt nazistiska förflutna – har gjort ovillkorligt stöd för Israel till en **statlig dogm**, även när detta stöd står i strid med dess rättsliga skyldigheter enligt **internationella människorättsfördrag** och **Konventionen om folkmord**. Medan Israel svälter Gaza och fördriver palestinier på Västbanken, levererar Tyskland vapen, pengar och diplomatiskt skydd – och arbetar bakom kulisserna för att **blockera sanktioner eller handelsrestriktioner på EU-nivå**.

Detta har effektivt förvandlat **internationell rätt till ett apartheidsystem i sig självt**, där verkställighet beror inte på brottets allvar, utan på förövarens identitet. Samma handlingar som skulle framkalla **fördömande, sanktioner eller åtal** om de begicks av **Ryssland, Iran eller Myanmar helgas** när de begås av Israel. Budskapet är tydligt: **vissa liv är värda mer än andra**, och vissa stater står över lagen.

En kris för global legitimitet

Detta hyckleri har förödande konsekvenser – inte bara för palestinier, utan för **trovärdigheten hos det internationella systemet självt**. Vad är meningen med **Romstadgan** om dess tillämpning är selektiv? Vilken vikt har **FN-resolutioner** när de tillämpas mot vissa stater men inte andra? Vilket hopp kan offren för folkmord eller apartheid ha när **de mäktigaste nationerna öppet undergräver rättvisan**?

Detta är inte bara medverkan – det är **samarbete**. Genom att blockera konsekvenser är dessa regeringar inte neutrala observatörer, utan **aktiva medbrottslingar**.

Slutet på myten om gudomlig exceptionalism

Det är hög tid att sätta stopp för föreställningen att **“Guds utvalda folk inte kan göra fel”** – en myt som har **vapengjorts** för att rättfärdiga kolonisering, massfördrivning och apartheid. Ingen stat – oavsett dess historia, religion eller identitet – har rätt att bryta mot internationell rätt, expropriera ett folk eller undantas från konsekvenserna av sina handlingar.

Löftet om **“Aldrig mer”** skulle vara universellt. Inte “aldrig mer för judar”, utan **aldrig mer för någon** – aldrig. Detta löfte klingar tomt när det används för att **rättfärdiga** förtryck istället för att **förhindra** det.

Mot en sekulär och rättvis global ordning

Vad som behövs nu är inte mer retorik, utan en **sekulär, regelbaserad internationell ordning** där **internationell rätt tillämpas lika för alla** – inklusive allierade, inklusive Israel, inklusive koloniala bosättningsregimer. Först när lagen tillämpas utan rädsla eller favorisering kan rättvisa vara mer än ett slagord.

Världen har tittat på för länge i Rwanda. I Bosnien. I Myanmar. Och nu i Palestina. Varje gång testas institutionerna för internationell rätt. Varje gång skrivs deras misslyckande i offrens blod.

Historien kommer inte att förlåta tystnad. Den kommer inte att ursäkta dubbla standarder. Den kommer inte att tolerera gudomlig exceptionalism förklädd till diplomati.

Tiden att agera är nu – inte bara för Palestina, utan för framtiden för internationell rätt själv.

Illusionen om en tvåstatslösning

Medan folkmordet i Gaza går in i sitt andra år har många regeringar världen över försökt rädda sitt rykte med symboliska gester – den mest framträdande är det förnyade kravet på att **erkänna Staten Palestina vid FN-toppmötet i september**. Men detta sena erkännande, inför katastrofalt våld, är inte en seriös rättviseakt – det är **gaslighting**, ett sätt att **maskera internationell passivitet med tomma deklamationer**.

Själva idén om en tvåstatslösning har länge varit död. Nu **återupplivas den inte som en väg till fred, utan som en rökridå** för att möjliggöra Israels slutliga förstörelsehandlingar.

Erkännande med villkor

Flera stater har uttryckt vilja att erkänna Palestina – men **endast under groteska villkor**:

- **Frankrike** krävde att **palestinier disarmerar**, i praktiken begär att ett belägrat, svältande och bombat folk **överger sitt sista motståndsmedel** medan Israel fortsätter sin belägring och olagliga ockupation.
- **Storbritannien** villkorade erkännandet med **fortsättningen av Israels folkmordiska attack** – och hävdade att erkännandet måste “stödja Israels rätt till självförsvar”, även om detta “försvar” tar formen av **massvält, tvångsfördrivning och militär ockupation**.

Detta är inte erkännande; det är ett **tvingat kapitulationserbjudande**. Det kräver att palestinier accepterar sitt underkuvande, fragmentering och utplåning som priset för ett erkännande på papper – en grym parodi på diplomati.

Under tiden attackerar Israel dessa stater och anklagar dem för att **“belöna terrorism”**. Men det är **krukan som kallar kitteln svart**.

Staten Israels terroristiska ursprung

Om terrorism ska fördömas måste Israels grundande inkluderas. **Sionistiska paramilitära grupper** Irgun, Lehi (“Sternligan”) och Haganah – **alla föregångare till Israels försvarsstyrkor (IDF)** – genomförde en våg av våldsamma attacker under det brittiska mandatet:

- **Bombattentatet mot King David Hotel** (1946) dödade 91 personer.
- **Mordet på FN-sändebudet Folke Bernadotte** (1948) av Lehi syftade till att stoppa fredsanssträngningar.
- **Brittiska ambassaden i Rom** bombades 1946.
- Otaliga **broar, marknader och arabiska byar** attackerades och förstördes.

Enligt dagens standarder skulle dessa handlingar otvetydigt klassificeras som **terrorism**. Men när Israel uppstod ur detta våld blev det inte isolerat eller sanktionerat – det **omfamnades av västvärlden**.

Budskapet är tydligt: **när Israel använder våld är det heroiskt**; när palestinier gör motstånd är det terrorism. Denna dubbla standard definierar fortsatt den internationella diskursen.

Skapandet av fakta medan världen pratar

Medan världsledare diskuterar symboliskt erkännande **fortsätter Israel att skapa fakta på marken**:

- **Olagliga bosättningar** på Västbanken och i Östra Jerusalem växer fortsatt. Erkännande kommer inte att **magiskt ta bort dem** eller återställa stulen mark.
- I **Gaza dör människor medan vi talar**. IPC (Integrated Food Security Phase Classification) deklarerade en **katastrofal, irreversibel svält i fas 5**. Spädbarn, äldre och sjuka dör **inte av brist på mat, utan av dess medvetna nekande**.

Även om tillgång till mat plötsligt skulle återställas – vilket det inte gör – är **skadan irreversibel**:

- **Barns hjärnor**, berövade näringsämnen, **kommer aldrig att utvecklas fullt ut**, vilket leder till **permanenta kognitiva brister**.
- **Skolor och universitet**, systematiskt bombade, har förstört tillgången till utbildning för en hel generation.
- **Psykologiska trauman**, föräldralöshet och massamputationer har skapat ett arv av smärta olikt något i modern historia. **Gaza har nu det högsta antalet amputerade barn i världen** – ett groteskt rekord som ingen borde inneha.

Att föreslå att palestinier ska **avväpna inför detta** är inte ett fredsförslag – det är ett **själv-mordspakt**. Inget folk på jorden skulle gå med på att lägga ner vapnen medan de systematiskt svälts, bombas och elimineras.

Erkännande stoppar inte kolonisering

Inte heller garanterar statsstatus skydd. **Syrien** var en erkänd stat när Israel **tog och senare annekterade Golanhöjderna**. **Libanon** och **Iran** har varit måltavlor för israeliska flygräder, mord och sabotage. **Erkännande har aldrig stoppat aggression** när angriparen åtnjuter total straffrihet.

Att låtsas att Gaza och Västbanken är två separata problem är att helt missförstå sakens kärna. De är **två fronter i samma krig** – ett krig för att **utplåna det palestinska folket**:

- **Gaza** står inför **utplåning genom svält och bombningar**.
- **Västbanken** kvävs av **bosättarvåld, vattenstöld, militär ockupation och krypande annektering**.

Båda är delar av en koordinerad strategi för **eliminering**.

Samexistens är inte möjlig under överhöghet

Hur kan världen förvänta sig att palestinier ska leva sida vid sida med dem som:

- **Öppet uppmanar till deras utrotning;**
- **Mördar deras barn;**
- **Stjäl deras vatten;**
- **Och bygger hem på deras ruiner?**

Om avväpning krävs måste det börja med **Israel** – den ockuperande makten, innehavaren av kärnvapen och arkitekten bakom denna apartheidregim. Om bosättare känner sig "osäkra" i närvaro av de människor de fördrivit, **är de välkomna att återvända till de länder de kom ifrån**.

En fabricerad historia

Före den sionistiska koloniseringen **samexisterade judar, kristna och muslimer** i århundraden under **Osmanska riket**. Denna sköra samexistens **bröts** inte av palestinier, utan av ideologin om **politisk sionism**, som strävade efter att skapa en judisk stat på redan bebodd mark.

År **1933** undertecknade till och med den sionistiska rörelsen **Haavara-avtalet** med **nazistiska Tyskland**, vilket underlättade överföringen av tusentals tyska judar till Palestina i utbyte mot ekonomiskt samarbete – ett svek mot det judiska antifascistiska motståndet i Europa.

Den demografiska omvandlingen var inte organisk:

- **1917**: ~95% av Palestina talade arabiska; **<1% talade hebreiska**.

- **1922:** ~6% talade hebreiska.
- **1931:** ~12%.
- **1947:** ~31%.

Detta var inte ett "återvändande" – det var en **kolonial bosättartransformation**.

Som den israeliske kommentatorn **Avi Grinberg** dystert noterade på X:

"Storbritannien: I september kommer vi att erkänna en palestinsk stat." "Okej. I september, om Gud vill, kommer det inte att finnas något att erkänna."

Det är den väg vi är på. Och om inte världen agerar nu – inte bara med ord, utan med **konsekvenser** – kan denna profetia bli verklighet.

Slutsatser: Tiden för neutralitet är över

Världen sade *"Aldrig mer"*. Det skulle vara ett universellt löfte – inte bara för offren för ett folkmord, utan för alla folk, överallt, alltid. Detta löfte ligger nu i ruiner under spillrorna av Gaza och de rivna byarna på Västbanken.

Bevisen är överväldigande. Det som utspelar sig i Palestina är inte en "konflikt". Det är inte en "tvist". Det är ett medvetet, systematiskt försök att utplåna ett folk – genom svält, fördrivning, bombningar, ekologisk förstörelse och apartheidlagar. Gaza svälter. Västbanken styckas upp, by för by. Tillsammans bildar de ett enda projekt av kolonisering och utplåning.

Internationell rätt är tydlig. ICJ har avkunnat sin dom. Konventionerna är skrivna. Fördragen är bindande. Det som saknas är inte kunskap – det är **vilja**. Och ingenstans är detta misslyckande mer uppenbart än i **FN:s säkerhetsråd**, förklamat av **USA:s veto** som har skyddat Israel från ansvar och möjliggjort dess brott.

Men det finns fortfarande en väg framåt.

Enligt **FN:s generalförsamlings resolution 377 ("Förenade för fred")** har generalförsamlingen rättslig befogenhet att **övertvinna denna förlamning** när säkerhetsrådet inte agerar på grund av en permanent medlems veto. Den kan sammankalla en nödsession och **rekommendera kollektiva åtgärder** – inklusive **användning av våld** – för att återställa fred och skydda befolkningar som står inför grova överträdelser av internationell rätt.

Generalförsamlingen måste **nu** använda denna makt.

Den måste:

- **Erkänna att ett folkmord pågår;**
- **Fördöma apartheidregimen på Västbanken;**
- **Godkänna militärt skydd för palestinska civila;**
- Och **kräva omedelbart upphörande av Israels blockad, ockupation och expansion av bosättningar.**

Detta är inte radikalt. Det är lagligt. Det är nödvändigt. Och det är sedan länge försenat.

FN bildades ur askan av andra världskriget. Dess stadga skrevs för att förhindra de fasor vi nu bevittnar. Om den inte kan agera nu, när barn svälter medvetet och hela städer raderas utan straff, har den misslyckats med sitt grundläggande uppdrag.

Det internationella samfundet måste välja: **Kommer det att stå för lag, rättvisa och mänsklighet – eller för exceptionalism, hyckleri och folkmord?**

Palestina är testet. Och historien tittar.